

Fotosoutěž

str. 10–12

Vybíráme z obsahu:

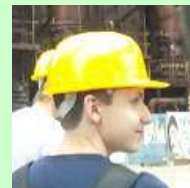
**Veletrh vědy
a výzkumu
2017**

str. 3

Půlmaraton

str. 3

**Z našich
výletů**

str. 5–6

Prázdniny

str. 6–8

**Jako Karel
Hynek Mácha**

str. 9–10

**Duch
prázdninových
míst**

str. 13

LOŽISKOVINY

Obsah čísla

Úvodník	2
Veletrh vědy a výzkumu 2017.....	3
Půlmaraton Olomouc 2017.....	3
Z našich výletů	4
Místo, které jsem o prázdninách navštívil	6
Jako Karel Hynek Mácha....	9
Každý máme svůj prázdninový příběh	10
Tak toto opravdu nebyly prázdniny snů	11
Nepostihnutelný duch prázdninových míst	13
Velká prázdninová fotosoutěž	14
Některé další snímky ze soutěže	15

Úvodník

Milí čtenáři našich Ložiskovin,

léto plné zážitků a pohody nám pomalu končí. Ať už jste byli s rodinou u moře, s kamarády na táboře nebo jste si zařídili na prázdniny brigádu, určitě jste si to užili a odpočinuli si od učení. V tomto čísle časopisu se dočtete nejen o exkurzích a výletech koncem školního roku, ale také o prázdninových cestách některých vašich spolužáků.

Já jsem se svou rodinou jel do Bulharska k Černému moři do městečka Primorsko. Jsou tu dlouhé písečné pláže a někdy vás moře překvapí pořádnými vlnami. Lidé jsou zde milí, usměvaví, a když máte problém, rádi vám pomůžou. Dá se s nimi snadno domluvit, protože většina z nich umí česky, a pak taky bulharština je trochu podobná češtině. Ne všechno je ale podobné našim končinám. Například rohlíky v Bulharsku nemají moc velkou popularitu. Vlastně je tu téměř neseženete. Zato tu mají banice, což je pečivo různých tvarů plněné sýrem balkánského typu, kterého je v Bulharsku několik desítek druhů. Tyto закуски [zakusky] jsou dozlatova vypečené a je to opravdu lahůdka. Další krajevou zvláštností je боза [bóza] - kukuřičný nápoj s různými příchutěmi; já jsem mu ale na chuť nepřišel. Číslo jedna jsou rozhodně цэца [cáca] - maličké smažené ančovičky, které mi chutnaly nejvíce. K prvnímu soustu se ale člověk musí rozhodnout, neboť se jí celé - i s hlavou, očima a ploutvemi. Jsou ale tak chutné (a malinké), že brzy zvítězí chuť. Cáca se zkrátka chroupou samy - jako chipsy.

Nový školní rok právě začíná. Ve třídách se znovu setkáváme se spolužáky. Některé předměty a některé učitele už nemáme, zato poznáváme nové. Máme tu ale i nováčky, pro které je tu nové všechno. Určitě už se nemůžete dočkat, až se začneme pořádně učit. Každopádně nás tento rok nečeká jen učení, ale i spousta zábavy a zážitků. S chutí do toho, pololetí hotovo!

Jakub Záhora

Ložiskoviny: studentský časopis, ročník 2017, číslo 19.

*Vydává Střední průmyslová škola strojnická v Olomouci, třída 17. listopadu 49, 779 00 Olomouc
Šéfredaktor Mgr. Renata Provázková, technická redakce Mgr. Jan Kameníček*

Veletrh vědy a výzkumu 2017

16. června jsme společně se třídou 2. C navštívili Přírodovědecké fakultě UP Olomouc Veletrh vědy a výzkumu. Nesl podtitul Věda v pohybu.

Pro všechny zájemce byl připraven pestrý program se zaměřením chemickým, biologickým, fyzikálním i matematickým.

Nás asi nejvíce oslovily optické pokusy Kouzelné brý-

le, Míchání barev, Pruhované zrcadlo a Tajemství červené a modré barvy. Časticová kamera TimePix pak potvrdila detekci alfa a gama záření radioaktivních prvků, o kterých jsme se minulý týden učili.

Veletrh je pořádán každoročně a vždy nás něčím novým překvapí a obohatí naše teoretické znalosti.

Martina Smičková

1/2maraton Olomouc 2017

V sobotu jsme téměř s padesáti studenty podpořili jednu z největších sportovních akcí v Olomouci, kterou je Olomoucký půlmaraton.

Sešli jsme se už ve dvě hodiny odpoledne. Teploměr ukazoval 34°C a běžcům ne-

bylo co závidět. I pro nás tak byly veškeré přípravy o hodně náročnější. Společně jsme nachystali několik úseků trati a snažili se tak zajistit bezproblémový průběh všem běžcům. To se nám, myslím, podařilo a všem studentům patří velké podě-

kování.

Chvilku po sedmé, kdy už kolemjdoucí i cyklisté byli celkem ukázněni, jsme si i my mohli užívat fantastickou atmosféru závodu.

S průběhem posledního běžce jsme zahájili úklid svěřených úseků. Poslední

úsek jsme otvírali lehce po dobrovolnících, veškeré za- do příprav a zajištění celé
desáté večer. Ti nejvytrvalejší jištění a organizaci. Komu- akce. Některým se to možná
zde ve svém volném čase tak nikace s realizačním týmem nezdá, ale bez Vás by to
absolvovali více jak osmi byla vždy přínosná. skutečně nešlo.
hodinovou pracovní směnu. Studentům velice dě-
Organizátorům sme- kuji především za podporu a Běhu zdar!
kám za kvalitní instruktáž vstřícnost, s jakou se zapojili

Jan Baše

Z našich výletů

Dne 27. 6. 2017 jsme se toho už přišla naše třídní paní
my, třída 1. A, vydali na škol- učitelka s lístky na MHD a vy-
ní výlet do Ostravy. Spole- ráželo se do našeho dalšího
čnost nám dělaly naše třídní cíle.

paní učitelka Najdekrová s Po výstupu z tramvaje
paní učitelkou Kavkovou. Se- jsme se pomocí šipek dostali
tkání jsme měli kolem tři čtv- až před budovu Světa tech-
tě na osm. Přesně v 8:01 vyjel niky, kde nás čekala pro-
naš vlak do naší první cílové hľadka různých částí a také
stanice, kterou se stala Ost- návštěva kina. Před dveřmi do
rava hl. nádraží. Během če- budovy většinu z nás zaujala
kání na jízdenky MHD do atrakce, ale k ní až trochu
Ostravy před nádražní bu- později. Nejprve jsme získali
dovou nám posloužila trochu taková modrá kolečka, která
jinak menší fontánka, která jsme si na sebe nalepili, aby-
zřejmě sloužila pouze k osvě- chom mohli chodit mezi
žení, konkrétně jednomu spo- jednotlivými sekcemi. A po-
lužákovi, který se rozhodl, asi tom se vyšlo na prohlídku.
omylem, vykoupat telefon Každý mohl jít, kam chtěl, ale
jedné spolužačce. Naštěstí te- kolem jedenácté nás všechny
lefon fungoval i poté. Během čekalo kino. V jedné sekci
4

jsme si mohli vyzkoušet hrát
hru na zabití bacila. Také
jsme si mohli zrentgenovat
tělo. V další sekci jsme se
mohli vyzkoušet např. pokus
s vodou, kdy se voda tahala
jako ze studny a vylila se do
takové trubky zase zpět. Ve
třetí sekci jsme vyzkoušeli
pokus pomocí trubice, ve kte-
ré byl vzduch, a díky ní jsme
měli dostat nafukovací míč do
takového otvoru. Většinou to
ale uletělo někam jinam. Ně-
kterým z nás se hodili pytle
na sezení, protože jsme byli
unaveni.

Kolem jedenáctém jsme
všichni už šli do kina, kde se
promítal 3D film z názvem
Divoká Afrika. Každý si sedl,

kam chtěl. Část z nás si sedla před nějakou školku, teda mysleli jsme si, že je to školka, ale když se jeden spolužák zeptal, zjistili jsme, že to jsou žáci prvního stupně. V ten moment už ale začal film, a tak jsme se všichni otočili směrem k plátnu, nasadili 3D brýle a začali se dívat. Během filmu naši „kámoši ze školky“ žasli např. ze slona. Jejich reakce byla asi taková: „Hele dívejte se, to je slon. To je super.“ Celý film byl plný podobných komentářů. Jenže jeden spolužák to už nevydržel, a tak jim mile řekl, aby toho nechali. Nepomohlo to.

Po konci dokumentu jsme mohli pokračovat v prohlídce. Před půl jednou se pár z nás vydalo k atrakci před budovou, protože jsme tam měli mít za chvíli sraz. Atrakce spočívala v zobrazování různých částí těla na odvrácené straně stěny plné stejně dlouhých tyčinek pohybujících se asi v nějakém pouzdře. Zobrazovali jsme si např. ruce, obličej, lokty atd. A měli jsme z toho všichni sran-

du.

Při cestě zpět nás čekala ještě prohlídka vysoké pece. Ještě než jsme se vydali na prohlídku, zašla naše třídní

paní učitelka do infocentra vlak. zařídít to a my jsme zatím čekali venku před budovou. Na stožáru u budovy byl umístěn větrák, který vířil kapičky vody. To jsme velice uvítali, protože v ten den bylo obrovské horko. Potom jsme se rozdělili na dvě skupiny a vydali se na prohlídku. Každý z nás musel mít přilbu. Jedna skupina měla červenou a druhá žlutou. Na konci prohlídky jsme šli na vrchol Bolt Tower, kde jsme se dozvěděli, že není poj-

menována po Usainu Boltovi, ale jméno pochází z anglického výrazu. Když jsme se vrátili před budovu infocentra, mohli jsme vyrazit zpět na

vlak.

Tramvají jsme se opět dostali před budovu hlavního nádraží, kde byla ta fontánka. Tentokrát do té fontány nikdo nic nehodil. Po čtvrt na čtyři jsme vyjeli směr Olomouc. V Olomouci jsme si dali rozchod. Tím skončil náš úterní výlet do Ostravy. Každý si z toho výletu něco odnesl. Ať už zajímavé informace nebo mobil ve fontáně.

Aneta Crhanová

Během úterý a středy probíhal školní výlet naší třídy 2. B do Frenštátu pod Radhoštěm. Výlet jsme začali v 9:30 na Olomouckém hlavním nádraží. Během pat-

nácti minut jsme se sešli a vyrazili na nástupiště, kde už čekal náš vlak. Nahrnuli jsme se dovnitř a nedočkavě se usadili na rezervovaná místa. Ačkoli cesta trvala dvě hodiny,

uběhla nám vcelku rychle, neboť jsme si celou cestu povídali a hráli karty.

Z nádraží v Radhošti jsme šli rovnou do autokempu, kde jsme se rychle zabyd-

leli a posilnili připravenými svačinami z domu. Poté jsme šli na nedaleké koupaliště, kde jsme se rádi ochladili, zaplavali si a házeli s míčem. Následovala návštěva obchodu. Tam si každý koupil to, co chtěl večer opékat na ohni. Po návratu do autokempu jsme si dali chutnou večeři a hráli mnoho zábavných her, které jsme si z nudy upravili. Například stolní tenis s pánve-mi, cedníky a jinými předměty. Po setmění probíhalo společné opékání.

Následující den jsme

vstali brzy, abychom si stihli uklidit chatky a vysvléct povlečení. Po snídani jsme předali klíče od chatek a vyrazili lesem do kopců až ke skokanským můstkům. Tam jsme si odpočinuli, vyfotili se a vyrazili pozvolna na vlakové nádraží. Když jsme dorazili do Olomouce, rozloučili jsme se a vyrazili domů.

Petr Zeman

Místo, které jsem o prázdninách navštívil

O prázdninách jsem se vydal do Gruzie. Místo, které mi utkvělo v paměti, je pod ledovcem Schara. Vyšlo nám nádherné počasí.

Byli jsme v údolí v nadmořské výšce 3000 metrů nad mořem. Nad námi se tyčila hora Schara dalších 2000 metrů.

Nikdy jsem si nemyslel, že ledovce po odlomení mají namodralou barvu. Ale je to tak. Díky velkému množství kamenů na ledovci se ten často pod jejich vahou odlamoval a bylo nebezpečné se přibližovat. Z ledovce odtával

led a měnil se ve vodu, která ku-
tvořila ledovou a divokou ře-

Petr Sedláček

O prázdninách jsem navštívil s kamarády druhé největší město Polska – Krakow.

Do Krakowa jsme se jeli primárně podívat na světový šampionát v rozšířené hře counter strike: global offensive. Samozřejmě jsme po celou dobu našeho čtyřdenního výletu nebyli jen na stadionu.

Cesta vlakem byla strastiplná, protože jsme vyjžděli ve 2 hodiny ráno z hlavního nádraží v Olomouci. Ve vlaku sice byla lehátka ale i tak to stálo za pendrek. Ces-

tou jsem neusnul ani na minutu, takže jsem aspoň celou cestu zkoumal okolí. Projížděli jsme přes krásnými přírodními krajinami, různými městy i krutou Osvětímí.

Po příjezdu do Krakowa se nám naskytl velkolepý pohled na toto jedinečné historické velkoměsto.

Hned po příjezdu jsme se po menší snídani vydali na stadion. Název stadionu je Tauron Arena Kraków.

Před stadionem se už tvořily řady netrpělivých fanoušků, kteří vyčkávali, až se

otevrou brány. My jsme se k nim samozřejmě přidali. Díky tomu, že jsme byli na místě brzo, jsme si zajistili nejlepší místa k sezení.

Průběh šampionátu byl velkolepý a tím se dostal do popředí ve všech ostatních šampionátech, jelikož se tohoto turnaje zúčastnilo asi 20000 diváků a další milion diváků sledovalo turnaj online. Neskutečně jsme si to všichni užili.

Zdeněk Zapletal

Přezdívá se mu hlavní město českých dovolenkářů. Letos jsem byl i já jeho součástí. Řeč je o přímořském městu Makarska v Chorvatsku, které je vzdáleno od Olomouce zhruba 1100 km. Na místo jsme se dopravili s dalšími třemi přáteli autem, cestou jsme narazili na jednu dlouhou kolonu. Po cestě jsme viděli i požáry, které Chorvatsko v létě za-

chvátily. Asi po patnácti hodinách úmorné cesty jsme konečně dorazili na místo. Pronajali jsme si na týden hezký, čistý a nadstandardně vybavený apartmán s výhledem na moře. Tento apartmán byl od tradičně přeplněné pláže vzdálen necelých pět minut chůze. A tím se dostávám k popisu samotné Makarské, kterou obklopuje úchvatné

pohoří Biokovo. Na vrchol Biokova se dá dojet vlastním autem, ale cesta nahoru je strmá a dvě auta se na ní nevyhnou. Nicméně pokud se nahoru dostanete, máte celou Makarskou jako na dlani. Samotné městečko těží především z turismu, proto skoro každý domorodec pronajímá svůj dům turistům. Kolem pobřeží Makarské je promenáda, na

níž je spousta restaurací či trhů s všelijakými nesmysly. Chorvaté se snaží vydělat a vnutit vám nějaký předražený výlet tak jako nám. Obecně se dá říci, že nejen Makarska, ale i celé Chorvatsko je pro Čechy

drahé. Ovšem zabaví se tu snad opravdu každý. Můžete navštívit zdejší restaurace, ve kterých se většinou dobře vaří, dále se můžete projet na lodi nebo vodním skútru, zaskákat si na trampolíně, zajít do klubu

nebo si tradičně dát jejich výbornou kopečkovou zmrzlinu. Vyžití je na Makarské opravdu spousta. I přesto, že se mi některé věci nelíbily, se dovolená povedla.

David Indruch

Točitá a prašná polní cesta, která vede k domašovskému táboru Sigma Lutín. Tuto cestu ještě před pár lety lemoval hustý les, nyní se tu ovšem rozprostírají prostorné louky s pasoucím se dobyt看kem. O autobus právě zavádila větev z jednoho mála stromů, co stojí kousek před táborem. Všichni v onom autobuse, zapůjčeným od společnosti Arriva, jenž běžně jezdí do Šumperka, se nemůžou dočkat, až uvidí starou, na modro natřenou vrátnici se závorou a projedou do tábora okolo bývalé jídelny, nyní diskotékárny. Naproti ní stojí designově velice zajímavá budova, v níž se nachází šest dlouhých stolů složených z malých stolů, nová jídelna s kuchyní a velice milými kuchařkami, které vám jsou ochotny přidat, kolikrát jen chcete; menší, kamennou ubytovnou a bufetem. Proletěli jsme okolo těchto dvou budov a projeli do srdce tábora. Vyvarovali jsme se chyby a nesejmuli lampu jako minulý rok řidič pražského autobusu a zaparkovali jsme na nástupišti. Z nástupiště vidíme skoro všu-

de, od bazénu přes chatky až po srub číslo pět. Bazén je věčně zelený, kromě ranních hodin, kdy ho pan Kobliha, správce tohoto malebného tábora, usilovně čistí po parném dnu, kdy se do něj jdeme všichni zchladit. Hned vedle bazénu začínají tři řady chatek, které se táhnou až ke srubu číslo pět, a jsou v polovině předělené šterkovou cestou s dvěma popelnicemi. Srub číslo pět je vymalovaný každý rok jinou barvou a dřevěná podlaha je pokryta různobarevnými cákanci od všemožných i nemožných barev. Hned vedle stojí srub, ve kterém přespávají praktikanti a je zde i vybavení pro sport. Na něj navazují další tři sruby s nejmladší-

mi oddíly a dvěma většími chatami pro vedoucí. Za tímto prostorem se nachází sociální zařízení a pro někoho nejdůležitějších šest věcí. Na stěně, kde visí velké zrcadlo, v němž se zhlédne každá procházející dívka, jsou zasazeny tři páry zásuvek. Další se nachází už jen na ošetřovně, kde jsou všechny plně obsazené. Když se na celý tento tábor podíváme z výšky, ale opravdu z výšky, uvidíme plochu mezi zbývajícím stromy a loukami s dobyt看kem, jež je z poloviny zastavěna dřevěnými chatkami a sruby s nádhernou atmosférou.

Karolína Brázdová

Jako Karel Hynek Mácha: Cesta na Sovinec

O prázdninách jsem se se dvěma přáteli vydal na dobrodružnou pěší výpravu ze Šternberka na Praděd a zpět. Každou noc jsme trávili nahodile na místech, na která jsme narazili cestou. Třetí den byli moji kamarádi vzhledem k velké únavě a zdravotním komplikacím nuceni z cesty odstoupit a dopravit se zpátky autobusem domů. Já jsem zůstal sám. Předem mnou byla výzva 40 kilometrů, a já byl odkázán jen na vlastní dovednosti.

Po domluvě se spulucestovatelé jsem asi v deset hodin ráno vyrazil s baleným z našeho středního tábořiště v lese u malé Morávky. Slunce už hrálo, ale silný vítr mě stále nutil nosit i mikinu. Po překonání prvního kopce byla má síla ten den na vrcholu. I přes pichlavou bolest v kyčlích, způsobenou 80 kilometry, které jsme měli za sebou, jsem ušel trasu do Rýmařova lehkým krokem asi za 2 hodiny.

První zastávku jsem si udělal v Penny marketu. Svůj nákup jsem si dlouho promýšlel, protože každá zátěž v krosně navíc jde cítit. Když jsem zvedal své 15 kilové zavazadlo ze země, poznal jsem, že se to mým zádkům přestává líbit, ale musel jsem vyrazit.

Míjela mě auta a většina řidičů si mě měřila překvapeným pohledem. Přemýšlel jsem, jak asi vypadám. Na sobě oblečení tmavých barev, na hlavě klobouk vojenského

vzoru, pod ním dlouho neupravené vlasy, několikadenní strniště, na zádech velký batoh ověšený plachtami a dalším rozličným vybavením.

Šel jsem dalších několik hodin. Od Rýmařova jsem byl vzdálen už asi 10 kilometrů, když na mě začala doléhat obrovská únava. Neustále jsem si upravoval popruhy a přemítal o nejkratší cestě na hrad Sovinec. Pokaždé, kdykoli to bylo možné, chodil jsem raději po zarostlé krajni-

c i, protože každý krok na asfaltu by zátěží pro moje bolavé kotníky. Už mi začala docházet i voda a co chvíli jsem na mapě kontroloval, jak je to ještě daleko.

Přiblížila se čtvrtá hodina odpolední a můj pohled, kterým jsem zachytil v dálce špičky věží, odvrátil začínající zoufalství pramenící z velkého vyčerpání. Sovinec už byl blízko a ve mně zase stoupl nadšení z této cesty. Šel jsem dál a nyní ani bolest mého pohybového aparátu ve mně

neporazila chuť pokračovat v cestě pěšky. Po další hodině jsem konečně dorazil na hradní nádvoří a s úsměvem hasil žízeň půllitrem piva. Doplnil jsem všechny nádoby na vodu a vyrazil do lesa hledat místo k přespání.

Od jednoho pána, který se k nám přidal minulou noc, jsem měl informaci, že někde v okolních lesích se nachází otevřený trampský srub. Dostal jsem radu, kde přibližně se nachází, ale i tak jsem ho musel delší dobu hledat. Dal jsem se po turistické stezce a v půlce kopce jsem spatřil v bočním svahu lehce naznačenou pěšinu. Je to opravdu cesta, nebo tudy jen teče voda, honilo se mi

hlavou. Rozhodl jsem se, že to zkusím. Vyšplhal jsem na travnatý palouček se spoustou překážek z popadaných větví. Po chvíli rozhlížení jsem ho spatřil na kraji vrcholku pod břidlicovým útesem.

Radostně a podstatně zadýchaně jsem si ho po zdolání převýšení prohlížel. Byl asi 3 metry vysoký, 2 metry široký a 3 metry dlouhý. Po levé straně byl k vnější zdi přilepený komín od vnitřního krbu. Lavice a patrová postel mi spolu se sklápěcím stolem přišly jako dostatečná výbava. Vybalil jsem a vrhl se na přípravu večeře.

Oheň rozdělaný křesadlem v krbu hezky hořel.

K otevření konzervy mi posloužila mačeta, protože jsem při přípravě před několika dny na otvírák nemyslel. Po večeři, která mi konečně zaplnila žaludek, na mě přišly všelijaké myšlenky. Vzpomínal jsem na výhledy, krásnou přírodu, déšť, zimu, vyčerpání a všechno, co mě na výpravě potkalo.

Když jsem se ukládal k nejpohodlnější noci od neděle, naplnil mě pocit štěstí, protože jsem si uvědomil, že si právě touto osamocenou nocí na tak krásném místě plním jedno ze svých dětských přání. Pak jsem usnul.

Miroslav Kořenek

Každý máme svůj prázdninový příběh aneb Život píše romány

Prázdniny začaly a jelikož opravdu rád rybařím, tak jsem si dal za cíl ulovit za tuto dobu kapra, který by stál za parádní fotografií. V první řadě jsem si vyhlídl štěrkopískovnu, o které jsem byl párkrát přesvědčován, že se zde kapři mohykáni opravdu vyskytují. Na krátké výpravy jsem začal jezdit již první týden prázdnin, abych si mohl vyhlédnout místo, kde se ryby zdržují anebo se pravidelně objevují na hladině. Po pár vycházkách už jsem měl jasno. Mé místo se nacházelo naproti ostrůvku, jehož rozloha činila maximálně 5m². Kolem něj se na hladině vyskytovaly trsy rozkvetlých řas a dalekohle-

dem jsem vyzoroval aktivitu ryb, jež ryly v bahně kolem a ožíraly tyto rostliny. Během každé mé vycházky jsem si chytil alespoň malého kapříka; to ovšem nesplňovalo ani zdaleka mé cíle. Po pár pobytech u vody jsem ovšem zjistil, že mám vážný problém se slávičkami mnohotvárnými, jejichž hrany ostré jako nůž mi nejednou při záběru rybu na konci udice ztratily. Uplynul už měsíc a já za deset vycházek neměl cíl splněn.

Byl to, myslím, druhý týden prázdnin, když jsem přijel opět na své místo, ale co jsem nechtěl, stalo se. Na mém místě seděl druhý rybář. Lehce podrážděný

jsem si sedl asi 20m od něj a házel na širokou vodu. Po patnácti minutách, kdy jsem se sotva nachystal na lov, jsem uslyšel hlasitý zvuk brzdy navijáku. Ano, ten souseď co mi zasedl, chytil nádherného šupináče o délce 75 cm a váze přibližně 8 kg. Já tentokrát ani ťuk.

Co nejdříve jsem se vydal brzy ráno opět na své místočko, zakrmil, vše připravil a opět ráno proseděl bez záběru. Když jsem končil vycházku, objevil se za mými zády opět ten rybář, který si zde chytil krásného šupináče. Akorát jsme se vystřídali a já jel domů. Ještě ten večer jsem přemluvil rodiče, ať mi půjčí

auto a já zajel opět na pís- kovnu. Říkal jsem si, že když tam seděl ten chlapík, tak to bude parádně rozkr- mené místo. Přijedu k pís- kovně a zkontroluju své místo, stále tam sedí. Ale zjistil jsem, že za hodinku jede pán domů. Sednu tedy kousek od něj a po deseti minutách, opět má pán

nádhernou jízdu, a po dlouhém boji, se na břehu objeví kapr o délce 82 cm a váhou lehce přes 10 kg. V tu chvíli jsem byl naštvaný, ale připravený po jeho od- chodu něco chytit. K mojí smůle jsem zase chytil jen malé ryby.

Za prázdniny a při- bližně dvacet vycházek k

vodě jsem si svůj cíl ne- splnil. Byly to ovšem krásné vycházky a já alespoň vím, že se tyto ryby ještě dají ulovit. Asi je pravda, že ryba se má vyse- dět a já za těch 5 let zřejmě nevyseděl dost.

Pavel Polák

Tak toto opravdu nebyly prázdniny snů

Inu, celé to začalo tím, že si hlava naší rodiny, tedy má máma, usmyslela netrávit celé prázdniny doma nebo v domovu blízkém okolí. Tedy smluvila se spolu se svými dvěma sestrami na výletu k jezeru ležícímu nedaleko zná- mé propasti Macochy. Její se- stry samozřejmě rády souhlasily, neboť spolu rády trávil čas a každá akce nebo místo, na kterém se tato ma- gická trojice vyskytla, bylo hostitelem mnoha nezapo- menutelných zážitků.

I zatáhly mé dvě tety do těchto plánů i celou svou ne- bohou rodinu, aniž by jí dali příležitost k sebemenšímu odporu. Do pár dnů bylo vše připraveno na cestu!

Karavana čítající nejmé- ně osm aut, neboť se mé tety i má drahá maminka rozhod- ly do těchto prázdninových plánů zapřáhnout i své blíz- ké, slavnostně vyrazila z naší vesnice. Dlouholeté přítelkyně a přátelé s sebou samozřejmě též vzali své milované nej- bližší, tudíž jsme poblíž jezera v prostorách na stanování po- té zabírali patriční díl půdy.

Ještě nutno dodat, aby

se nepozapomnělo, že se troji- ce sester, tedy má máma a mé dvě tety, rozhodly s sebou vzít ohromný stanu podobný vzít ohromný stanu podobný přístřešek pro případ, že by se počasí vůbec opovážilo stavět proti jejich plánům.

Tedy, dojeli jsme, jak jsem již napsal. Už jen samotné rozbíjení našeho „skromného“ tábora byla notně humorná událost. Do pár hodin jsme se již pro- cházeli po pláži jezera.

Vše vypadalo naprosto slibně, avšak matka příroda se nejspíše přeci jen rozhodla nadělit hlavám našich rodin pár dalších vrásek, protože do pár minut již lilo jako z kon- ve. Z ocelově šedého nebe tekly cáry vody a takto to pokračovalo takměř až do na- šeho samotného odjezdu z blízkosti jezera.

Nebýt toho obrovského přístřešku, jehož stavba za- brala snad delší dobu než sa- ma přeprava na ono vysněné prázdninové místo, neužili bychom si tuto událost vů- bec. Nakonec však se stal při- střešek chrabřím hrdinou našich srdcí, neboť alespoň díky němu jsme se mohli na

rozdíl od ostatních táborníků výtečně bavit.

Tomáš Halíř

Vše začalo 31. červnem, kdy jsme konečně opustili školu a vyrazili na dva měsíce volna. Každý se těšil, jak si vyjede někam k moři, na ho- ry, nebo si jen tak doma po- sedí u bazénu. Bohužel mě čekala jen práce. O víkendu jsem si připravil všechny po- třebné dokumenty a v pondělí 3. července jsem vyrazil do zdejší firmy na výrobu trub, abych si zařídil brigádu. Jed- na ochotná a velice milá paní mě navedla, kam přesně mám jít, vyplnila se mnou všechny potřebné dokumen- ty, dostal jsem svou kartu a hurá do práce. Na druhý den, když jsem ráno vstával pro- buzen budíkem v pět hodin ráno, jsem si říkal, jaké to asi mají ostatní, všichni ti, co teď spí a užívají si klidného a ne- rušeného spánku. No co, posnídal jsem a vykročil do práce. V práci mě mistr zave- dl na mé pracoviště a zeptal se mě, jak dlouho ve firmě chci pracovat. Rozhodování bylo docela složité. Dlouho

jsem přemýšlel, až pak jsem si řekl – bohužel, peníze potřebuješ, musíš obětovat volno. A tak jsem mistrovi konečně odpověděl: „Do konce prázdnin.“ Mistr si to zapsal do deníčku, popřál mi hodně štěstí a ať se mi v práci líbí. Hned první den jsem se seznámil se super kolektivem, který mi vysvětlil, co a jak mám na určitém stanovišti dělat. Byl jsem z toho celkem mimo, ale snažil jsem se to nějak pochytit. No a třetí den, co jsem zde pracoval, už jsem dělal sám a bez dozoru. Práce byla celkem obtížná, stále jsem musel přenášet trouby z pásu na druhý pás, který jezdí do pece nebo obsluhovat stroj na výrobu trub, který měl tři stanoviště a člověk se nezastavil. Nejlepší místo bylo utírání trub nebo doplňování pacek, tam si člověk i chvíli odpočinul. Asi mi to nebudete věřit, ale nejhorší věc, co se mohla stát, bylo horké počasí bez deště. Za tohoto stavu jsme museli pracovat v prostředí, kde bylo 50° C a víc. No ale člověk si na to nějak tak zvykl a nakonec mu to ani nějak zlé nepřišlo. A takhle jsem pokračoval po celý zbytek prázdnin, až dokud jsem nenastoupil do školy. Prázdniny jsem sice měl, ale opravdu to nebyly prázdniny snů, jaké jsem si představoval.

David Sekanina

Na začátku prázdnin jsem byl plný odhodlání si je užít co nejvíce. Na mojí cestě k prázdninám mých snů se však objevila překážka. Nic není zadarmo. Ani toto mě ale

nemohlo zastavit. Obratem jsem našel dobře placenou práci na celý červenec.

Nechci se příliš rozepisovat, o jakou práci se jednalo. Prozradím jen to, že jsem se příliš nenadřel, a dostal jsem velmi pěkně zapláceno. Říkáte si práce snů. Opak je ale pravdou. Pracoval jsem 12 hodin denně za jakéhokoliv počasí. Výjimkou nebyly ani noční směny. Problémy byly na denním pořádku. Já však odhodlaně chodil den za dnem. Nakonec nastal ten úžasný den 31. červenec. Můj poslední den v práci. I přes všechny nesnáze jsem za tuto zkušenost rád. Poznal jsem mnoho úžasných lidí a dozvěděl se o strojírenství hodně nového.

Měsíc srpen měl být ve znamení získávání zážitků. Hned na ten první dlouho nezapomenu. První týden v srpnu jsem strávil s kamarády na chatě ve velmi vysokém tempu. Jako bych chtěl dohnat celý červenec. Po odjezdu z chaty jsem byl sice spálený, ale začal jsem nabývat pocitu, že to přece jen budou super prázdniny. Jenže nebyly. Další den se začaly projevovat spáleniny od slunce. Z mého pohledu se jednalo pouze o spálená záda. Z lékařského hlediska jsem měl popáleniny 2. stupně. Následovalo mnoho dní, kdy jsem více méně jen přežíval.

Když už jsem měl záda zahojená, byl už skoro konec prázdnin. Do konce už zbývalo jen několik dní a já už ani nestihl nic podniknout. I když toto opravdu nebyly prázdniny mých snů,

jsem rád za zážitky, které jsem prožil. Člověk se musí naučit radovat z maličkostí, a to mě moje prázdniny naučily dokonale.

Jakub Pospíšil

Nejen že tyto prázdniny byly ty nejhorší, ale byly taky nejdelší. Začaly mi už v červnu, když moji spolužáci odmaturovali a já měl jasno, že budu opakovat čtvrtý ročník.

Většinu dnů jsem strávil tak, že jsem přemítal o svém životě a koukal se přitom na slunečnou oblohu. Teplé dny střídaly úmorná vedra a nic se nedělo víc jak půlku prázdnin. Došlo mi, že se nic nestane, pokud něco nevymyslím. Napadlo mě odjet vlakem do Karlovic za kamarády a přespat na Mořském oku. Odjel jsem, počasí perfektně vyšlo a bylo teplo tak akorát. Po příjezdu jsem se dozvěděl, že ani jeden z kamarádů najednou nemají čas, nezbývalo mi než jít teda na výšlap sám. Padlo šero, já ztratil cestu a zabloudil. Našel jsem malý palouček, kde jsem si rozdělal spacák a usnul. Ráno mě probudila bouřka, začalo pršet a já celý promokl. Docela rozzlobený jsem došel na nádraží a nastoupil jsem na první vlak, který jel. K mé smůle jsem ale nastoupil na vlak do Krnova, a tak jsem si cestu zpátky hezky prodloužil.

O den později jsem se vrátil domů, lehl si do trávy na zahradě a přemýšlel o svých nevydařených prázdninách.

Bruno Hynek Czasch

Nepostihnutelný duch prázdninových míst aneb Co zůstává oku skryto

Zas další den je pryč. Čas nemilosrdně plyne. Utichly poslední hovory. Tábor usíná a všichni se pomalu vydávají do říše snů. Jen já nemohu, neboť právě mi začíná stráž.

Na západě je nad vrcholkem kopce vidět mlhavá zář. To slunce z posledních sil bojuje ve svém ohnivém zápasu. Jinak vše pohltila neproniknutelná temnota. Avšak nade mnou se pomalu ukazuje neskutečný obraz. Okno do dílny Boha. Tisíce a tisíce luceren a lampionů chladně září na nebi. Je jich neskutečně mnoho a čím déle se na ten zázrak dívám, tím více jich dokáži rozpoznat. Jedna z nich se však všemu vymyká. Je obrovská a vydá za stovky jiných. Jako by byla stvořena jenom pro mě. Protože jen díky tomuto smutnému oku mohu rozeznat obrysy okolních stanů.

Tam spí ti, které mám chránit. Mí Bratři. Spí zasloužilým spánkem, s vědomím, že já bdím. Vtom se zvedl mírný vítr. Jakoby si řekl, že spal už moc dlouho a je čas trochu se protáhnout. Roztančil větve letitých stromů a rozezpíval tak jejich lístky. Šumivý

šepot se nese údolím, odráží se od okolních hor a ševelí v roklích.

Přeběhne mi mráz po zádech. Jsem tu docela sám. Odsouzen samotný čelit hrůzám noci. Přitáhnou si tlustou deku blíž k tělu a zvětším plamen ve své lampě. Ta jediná je mou útěchou. Mou jedinou zbraní proti děsivým stínům. Napjatě poslouchám.

Od lesa ke mně doléhá veselý zpěv. To neúnavný potok skáče přes kameny, bublá a hučí. Hraje si se spadlými lístky a větvičkami a rozverně si u toho zpívá. V nedaleké tůni si ale i on na chvíli odpočívá. Z rákosí u jeho břehu

se ke slovu přihlásí žáby. Jejich pronikavé skřeky se nesou tmou a ujišťují mě o

tom, že nejsem sám, kdo dnes bdí. Je tu však ještě něco. Je to opravdu tiché, ale já to slyším. Slyším, jak celá louka žije. Jako by si všichni brouci, kobylky, cvrčci, komáři a mýry uspořádali koncert, kde každý hraje, ale nikdo ho neřídí.

Zaposlouchávám se do téhle luční symfonie a už na nic nemyslím. Opírám si hlavu o stožár. Začínají mi padat víčka. Usínám s myšlenkou, že vlastně mám tuhle noční hlídku rád.

Lukáš Skopal

Velká prázdninová fotosoutěž

Výhercem prázdninové fotosoutěže v kategorii studentů ve školním roce 2016/2017 se stává Petr Čápek s vítězným snímkem *Sutomore, Černá Hora* (nahore).

Z řad pedagogů, kteří nám do soutěže zaslali svoje fotografie, vyhrává snímek Jany Kameníčkové s názvem *The Mushroom Queen* (vpravo).

Výhercům bude jejich odměna předána ředitelkou školy Ing. Martinou Zahnášovou.

Výhercům srdečně blahopřejeme a všem našim studentům a pedagogům děkujeme za příspěvky do školního časopisu. Doufáme, že nám zůstanou věrni i nadále.

Redakce

Některé další snímky ze soutěže

Výstup na Východnou Vysokou ve Vysokých Tatrách. Foto: Jan Cink

Gruzie, ledovec Schara. Foto: Petr Sedláček

Velký Rozsutec, Malá Fatra. Foto: Matěj Peikert

U rybníka v Jeseníku. Foto: Kamila Grmolenská

Paradise Beach na ostrově Kós, Řecko. Foto: Richard Augustin

Černé moře v Primorsku, Bulharsko. Foto: Jakub Záhora

*Hasičské cvičení.
Foto: Lukáš Michálek*

*Poutní kostel Hvězda,
Žďár nad Sázavou.
Foto: Jana Kameníčková*